

II. rész

Félelem Nélkül

2. fejezet

Titánok Harca

Zsukov szomorúan állt a hídon, ma számos remek ember vesztette életét. Egy újabb hős áldozta fel magát miatta. Mindez azonban egyáltalán nem látszott rajta, igazság szerint semmilyen érzelem sem. Csak némán állt a szakállát bal kezével simogatva és a hiperteret bámulva az ablakon keresztül.

- Megfizetnek érte... - hagyta el száját egyszer csak ez a mondat, nem tudta miért vagy hogyan. Egyszerűen csak kicsúszott az ezernyi fejében keringő gondolat közül.

- Hogy mondja? – kérdezett rá azonnal Malcolm, azt hitte parancsot akart adni az előbb valamire. Ő még újoncnak számított az első tisztek között, nem szokta még meg amit Riley vagy Zane. Miszerint ő vele gyakran előfordultak ilyen félmondatok, egyéb kivehetetlen mondattöredékek. S csak akkor ad parancsot, amikor erősen, határozottan mondja a mondandóját.

- Semmi különös – felelte egy kissé megilletődve, ugyanis nem akarta kimondani az előbbi félmondatot és ezért is kínosnak érzi az estét. – Mikor érünk Grovespringre? – próbált kitérni a kínos pillanat elől, hátha nem tűnik az fel senkinek.

- 8 perc, megkezdjük az előkészületeket? – ugyanis nem sok jóra számíthatnak a rendszerben, ha tényleg úgy van, ahogy Tyrol állította, akkor egy egész flottányi hajó ostromolja a kolóniát. Márpedig alaposan fel kell készülni egy ilyen horderejű összecsapás előtt, nem azért mert nem állnak a helyükön a katonák vagy nincsenek a gépekben a pilóták. Hanem lelkileg kell felkészülniük, a katonáknak el kell fogadniuk a tényt, hogy jó eséllyel nem térnek haza. Egyesek imádkoznak, mások viccelődnek vagy egyéb módszerekkel próbálják ezt megtenni.

- Igen, kezdjék me... - ekkor egy kisebb robbanás lökeshulláma rázta meg a hidat, kis híján ledöntve az admirálist lábairól. A Korolev azonnal kiesett a hipertér ablakból, a semmi közepén. – Mi volt ez? – kérdezte, amint véget ért a rázkódás, karjaival az egyik pultnak támaszkodva. Ő ugyanis szinte sosem ül harc előtt, mint a többi kapitány vagy admirális. Zsukov fel alá járkál egészen addig, amíg el nem kezdődik az akció, aztán leül, és halál nyugalommal próbálja venni az előtte álló akadályokat.

- Robbanás történt az energia elosztóknál. Nem jut energia a hipertér hajtóművekbe – úgy tűnik bevált a jóslata és a sérült kábelek nem bírták tovább. - Éppen a lehető legjobbkor – folytatta enyhén cinikus hangnemben. -

- Mikorra lesz kész?

- Nos, ha leküldjük a karbantartókat akkor helyre tudják pofozni egy jó fél órán belül. Már ha rendelkezésünkre állnak a megfelelő pótalkatrészek.

- Lássanak neki. A lehető leghamarabb oda kell érnünk, túl nagy a tét ahhoz, hogy elbukhassunk.

Viszont Malcolm nem számolta bele, hogy most már gyalog kellett odaérniük és az alkatrészeket sem tudták csak úgy odasugározni. S bár a közlegények szívüket, lelküket beleadták a munkába még másfél óra után sem jutottak vele semmire. Egészen addig amíg Rodriguez észre nem vett egy keskeny égésnyomot egy drótcsomó körül. Ez önmagában még

nem lenne valami különös, ha nem futna körbe az egész elosztón. Mikor ez feltűnt neki, az első gondolata az, hogy figyelmeztesse a társait.

- Srácok, van egy kis probléma – fordult feléjük még a megszokottnál is komolyabb arckifejezéssel.

- Mégis mi csoda? – förmedt rá Charlie.

- Ez nem volt véletlen baleset. Valaki szándékosan szétégette a vezetékeket.

- Igen, persze, szétégette... Figyelj, most komoly dolgunk van. Hagyd a francba a vicceidet. – ugyanis Rodriguez volt a csapat bohóca, mindig minden alkalmat megragadott társai beugratására. Így nem csoda, hogy senki sem hitt neki.

- De most komolyan. Nézd meg a saját szemeddel – győzködte társát, aki végre nagy nehezen odavánszorgott, s valóban vetett rá egy felületet pillantást.

- Semmi ez, csak képzelődsz, mint a múltkor – majd visszament a saját dolgához. Ezzel a többiek is elvesztették az érdeklődésüket a mondandója iránt. – Ha igazán segíteni akarsz valamiben, akkor kösd át a C16-os vezetéket a D2-es vágatba. Hátha sikerül életet lehelni ebbe a vacakba mielőtt kiirtanak minket.

- De ez nem lehet véletlen, ahhoz túl szabályos. Ha nem hisztek nekem, hívom a hidat... - s a csuklójára erősített kommunikátoron át megpróbálja hívni a hidat, de mindössze néma sercegés hallatszik belőle. – A francba, megint bedöglött ez a vacak. Megyek és elmondom nekik személyesen - rövidesen elindult a folyosón.

- Várj, az enyém sem működik – szólta utána Leon. - Lehet bedöglött a kommunikációs rendszer. Vetnél rá egy pillantást út közben? – Rodriguez a fejét rázva tovább ment. – Tudod mit, elkísérlek, és majd visszafele megnézzük.

- Rendben, gyere, ha akarsz – rövidesen a hosszú folyosókon át elindultak a hídra, ahogy út közben haladnak Leon különösen feszültnek tűnt. – Jól vagy? Idegesnek látszol.

- Nem, jól vagyok – közben jobb kezével a hátánál rejtegetett pisztoly felé nyúlt.

- Hát jó, induljunk tovább – majd Rodriguez előre fordul és folytatja a sétát. Leon már várta ezt az alkalmat, egyenesen korábbi barátja felé tartotta a hangtompítóval felszerelt pisztolyt, majd szemrebbenés nélkül meghúzta a ravaszt. A közlegény fején egy szempillantás alatt keresztülment a 9 mm-es lövedéke. Még azelőtt véget ért az élete mielőtt felfoghatta volna, mi történik, az agyveleje már rég a falakat borította s teste élettelenül zuhant a föld felé.

- Bocs haver, útban voltál. – tette hozzá a megbánás legcsekélyebb jele nélkül, majd bevonszolta a holttestet az egyik elhagyatott kabinba. A vérfoltokat már nem volt ideje feltörölni. Gyorsan kellett cselekednie, ha véghez akarta vinni a küldetését.

Az elosztónál már csak hárman maradtak, s 4 munkáskéz hiányában csigalassúsággal haladtak a javításokkal. Eközben a rögtönzött hídon Zsukov türelmetlenül járkált fel-alá. A többiek viszont kihasználták a váratlan nyugalmat egy kis pihenésre. Malcolm éppen a

szemeit pihentette, amikor egy pittyenés hangjára lett figyelmes a kijelzője felől. Szemeit szép lassan felnyitotta s egy új pontot figyelt meg a radar kijelzőjén. Aztán a szokás szerint leolvasta az arról beérkezett adatokat. Ahogy azt olvasta egyszer csak kikerekedtek fáradt szemei, félálomban lévő agya hirtelen teljesen bekapcsolt és arckifejezése is szokatlanul komollyá vált. Mintha csak felpofozták volna...

- Drák csatahajó 6 óránál! – kiáltotta el most már teljes határozottsággal. Erre mindenki felkapta a fejét, mindenkiben megállt az ütő. Még Zsukovban is, bár rajta sosem lehet megállapítani az ilyesmit.

- Hogy mondja Malcolm? – kérdezte vissza, hátha csak rosszul halotta az előbb. Hátha ez csak egy rossz álom, saját képzelete kegyetlen játéka.

- Egy Drák csatahajó lépett ki a hipertérből egyenesen mögöttünk. Az adatokból ítélve ugyanaz, amelyikkel az előbb találkoztunk. Nem tudom, hogyan találtak meg minket...

- Harckészültség! – Adta ki a parancsot fennhangon, még mielőtt első tiszte befejezhette volna mondanóját. – Teljes forduló a támadó hajó felé! Azonnal indítsák a vadászokat! Maguk is menjenek. – intett Johnnak és Simonnak a fejével. Ők pedig azonnal megindultak a legközelebbi hangár felé. - Mikorra kerülünk lőtávba?

- Még 3 perc, elég messze léptek ki az ablakból. Mit akar tenni uram? Nincs esélyünk ellene.

- Hogy állnak a torpedókkal? – érdeklődött egyetlen lehetséges ütőkártyája felől.

- Készen állnak! – jelentette be Malcolm részben megkönnyebbülve azonban még mindig nem látott túl sok esélyt a túlélésre. Abban viszont bízott, hogy Zsukov kitalál valamit. Mindannyian ebben bíztak.

- Tegyenek rá a Hellcetekre egy-egy torpedót is! Közben készüljenek fel a tüzelésre!

Minden úgy történt, ahogy Zsukov elrendelte. A gépészek sorra rakták fel a bombázókra a méretes torpedókat. A tüzérek elkezdtek forgatni a sínágyúk csövét, hogy azok kellően átmelegedhessenek az ideális tüzeléshez. A Tachyon lövegekben elkezdte koncentrálni az energiát, így azonnal elkezdhetik majd az első sorozatot, amikor lőtávba érnek. A torpedókkal és az ágyúkkal nem volt túl sok teendő, amint betöltötték a lövedékeket már csak meg kellett nyomniuk a gombot. Minden esetre a tüzérek ezen gombok fölé helyezték ujjaikat.

A Saberek sorra repültek ki a hangárokból, amíg a Hellcetekre rárakták az igencsak méretes torpedókat. Nagy nehezen Simonék is odaértek egy jó alapos sprint után, azonnal beszálltak az egyik pilóta nélkül maradt bombázóba, majd a gépészek arra is rácsatolták a torpedót. Közben a bombázóraj parancsnoka Jefferson egy gyors eligazítást tartott nekik:

- Nos, láttam mit csináltatok az előbb, jól értitek a dolgokat. Viszont ez csapatjáték nem egyszemélyes leszámoló hadjárat ezért maradjatok az alakzatban és várjátok az utasításokat. Érthető?

- Kristály tisztán. – Felelte Simon, aki most átvette a pilóta szerepét.

- Akkor jó. Amint felszálltatok megindulunk a bestia felé. A feladatunk célba juttatni ezeket a kis apróságokat, lehetőleg ott ahol a legjobban fáj nekik. A vadászfedezetről a Saberek gondoskodnak, mi nem szállunk harcba a vadászaikkal, csupán a hajót támadjuk. Mivel legalább háromszor annyian lesznek odakint mindössze egyetlen próbálkozásunk lesz szóval jobb, ha nem tolják el.

- Nem fogjuk, ez az utolsó napja a nyavalyásoknak. – vágja rá John magabiztosan. – Mik a hívónevek?

- A bombázórajé az Echo, a maguk gépe az Echo 11-es. Ezen kívül két vadászraj is lesz velünk. Az egyik minket fedez majd ők a Cobra hívójelet kapták. A másik feladata az ellenséges torpedók lelövése szolgál ők kapták a Geek hívójelet.

- Geek? Ki találta ki ezeket a neveket? – jött a meglepő kérdés Simontól.

- Ne kérdezze. Jobb, ha nem tudja – felelte Jefferson, hívójelén Echo 1-es. – Készen állnak az indulásra?

- Természetesen, ideje visszavágni.

- Ahogy mondja.

Az Echo 11-es felszállt a hangárból és csatlakozott a többi géphez. Az Imperio is elindította a maga vadászrajait és felkészült a harcra.

- Egy perc és lőtávba érünk. – figyelmeztette Zsukovot első tisztje. – Közölné velünk a tervét uram? – folytatta mivel úgy sejtette, hogy már az admirális rájött valamire amely a javukra billenthetné majd a mérleget.

- Tudja, ilyen helyzetben három lehetőség áll fent. – kezdte válaszát a szokásos nyugodtsággal. – Elfutsz, elbújsz vagy pedig harcolsz. Mivel most a harc az egyetlen lehetőségünk kénytelenek vagyunk belemenni a játékukba, még ha az életünkbe kerül is. Így legalább megölünk egy párat közülük. – fejezte be kissé komoran.

- Lőtávba értünk! – Jelentette be Malcolm.

- Tűz! – Kiáltotta el magát Zsukov, hangjában szinte érezhető volt a bosszúvágy.

Ezzel a Tachyon lövegek megindították 5 lövedékből álló sorozataikat a behemót felé. Az M-995-ös sínágyúkkal inkább a vadászokat célozták, hiszen az Imperio pajzsaiban csak elenyésző kárt okoznának. Az ágyúk a lövegekhez hasonlóan rákezdtek pusztító záporukra. A torpedók kilövése egyelőre felesleges volt, hiszen a vadászok könnyedén elintéznék őket mire odaérnek.

- Becsapódásra felkészülni! – mondta Zsukov az ellenség válaszára felkészülten.

- Ez furcsa... nem viszonzozzák a tüzet. Viszont a fegyvereik élesítve vannak.

- Akkor mégis csak kisebb a lőtávjuk. Legalább ebben igazunk volt... – örült meg az admirális a hír hallatán, azonban Malcolm kénytelen volt a szavába vágni.

- Most már ők is lőnek!

Az Imperio hatalmas elülső és oldalsó plazmavetői hatalmas erejű zöld energianyalábokat lőtték a Korolev felé, miközben az első Tachyonlövedékek sorra csapódtak be pajzsaiba. Eközben a sínagyúk robbanólövedékei nem egy Drák elfogóvadász vesztét okozták, a Tau'ri vadászrajok eddig sikeresen kerülgették a plazmalövedékszapot.

- Rendben Echo osztag, ne legyenek illúzióik. Az ellen a szörnyeteg ellen esélye sincs a Korolevnek főleg, hogy már a fél hajó tönkrement. Az egyetlen esélyük ha gyenge pontot találunk rajta amíg a Geek osztag védi a hátsójukat. Világos? – tartotta utolsó eligazítását Echo 1-es.

- Mint a nap – érkezett a válasz a többi pilótától.

Eközben a két titán már csak kilométerekre volt egymástól.

- Malcolm, gondoskodjon róla, hogy csakis jobb oldalunkat valamint a felső részeket érje találat.

- Már megetttem uram – érkezett a meglepő válasz, minden esetre helyesen cselekedett.

Ahogy közledtek egymás felé a lövedékek, egyre erősebben rázták meg a hajókat. Ez a sérült pajzsgenerátor miatt a Koroleven sokal jobban mutatkozott meg, ahol már erősen kellett kapaszkodnia a legénység tagjainak. Míg az Imperion alig löttyent ki néhány edényből a forróvíz. Végül elérték az ideális torpedóvető távolságot.

Indítsák az első sorozatot! – adta ki büszkén a parncsot, most végre visszaadhat valamit abból amit elszenvedtek az elmúlt napok folyamán.

A hajó elejéről 3 torpedó indult útnak, ezután egyre inkább egymás mellé értek viszont a jobb oldali torpedókat nem indítják el, amíg nem érnek teljesen melléjük. Az Imperio kapitánya is így döntött, s mivel hajója nem rendelkezik elülső vetőcsövekkel kimaradt ebből a körből, minden esetre a vadászokat kiküldték rájuk.

- Itt Cobra 1-es a rajnak, az ellenség rámozdul a torpedókra. Mindenki maradjon az alakzatban, ez a Geek osztag feladata, mi a Hellcetekre vigyázunk.

- Itt Geek vezér a rajnak. Ne hagyják, hogy leszedjék azokat a torpedókat. Azt akarom, hogy égjenek a rohadékok, megértették?

Mindenki megértette a feladatot, a vadászraj gépei bátran nekimentek a Drákok vadászainak. S egész jól teljesítettek, a géppuskákkal darabokra szedték őket, egyiket a másik után. Mire eltakarították őket a torpedók már el is érték az Imperiot. Mindenki mély levegőt vett és bámulni kezdte azokat.

- *Vajon működni fog-e?* – Kérdezték maguktól egyfolytában, egészen addig amíg az első el nem érte a pajzsot és úgy ment át rajta, mint ha mi sem történt volna és csapódott be a hajó orrába.

Rövidesen a másik kettő is becsapódott, jókora darabokat kitépve a robosztus bestia páncélzatából. Zöldes árnyalatú lángok borították el a kérdéses fedélzeteket, a Korolev legénysége és pilótái éljenzésben törtek ki.

Az Imperio kapitánya válaszul a vadászok másik felét is kiküldte, így már közel hatszoros túlerőben voltak a bátor Tau'ri pilóták ellen. Ahogy a kis, csészealjyszerű vadászok sorra váltak le a burkolatról, Zsukov érkezettnek látta az időt.

- Indítsák a jobb oldali torpedókat! – adta ki a parancsot jó szerencsében reménykedve, hátha célba ér majd néhányuk. S a Korolev oldalát 8 torpedó hagyta el egyenesen a már mellettük lévő Imperio felé. Az tizenkettővel válaszolt, a jóval kisebb titán fenyegetésére. S azok izzó tűzgyölként suhantak ki vetőcsöveikből.

A torpedók 8 méteres lángcsóvát húztak maguk után, ahogyan hatalmas robajjal szelték az űr sötétjét célpontjaik felé közeledve. Most már a vadászokon múlt minden, amelyek pilótái legjobb képeeségeik szerint próbálták végrehajtani a feladatot. S közben a Hellcatek is megindították rohamukat.

- Itt Echo 1-es a rajnak. Tartsák az alakzatot és maradjanak szorosan egymás mellett, hátha kapjuk a rohadékot – ahogy ezt végigmondta egy rakás Drák vadász is megtalálta őket. – Cobra osztag, van egy-két mumus 8 óránál. Ki tudnátok segíteni?

- Nem probléma Echo 1-es, azonnal szétcsapunk közöttük – válaszolta Cobra 1-es. Ezután 6 gépük kivált az alakzataból és nikrontott a 12 ellenséges vadásznak. Amint lőtávba értek sortüzet nyitottak a géppuskákkal és nekiküldtek néhány rakétát is. Az egyik pont telibe kapta a szélen haladó ellenséges vadászt s darbokra tépte azt robbanás, a darabok további két gépbe csapódtak bele végzetes károk okozva bennük. S az ellenség csak ezután viszonzta a tüzet, a képzetesebb földiek ugyan nagyrészt kimanőverezték azokat, de így is 3 gép árán takarították el őket.

- Itt Geek 1-es, a szakasz 6-os sorszámig támadja az ellenséges torpedókat, a többiek a saját torpedóikat védjék – hozzá is kezdtek feladatukhoz s szép sorjában szedték le a torpedókat. Azonban hatalmas túlerővel kellett szembe nézniük.

A vadászok adásait a hídon is hallani:

- Itt Geek 2- es eltaláltak, megpró... – A rádió sercegni kezdett, miközben a Saber izzó roncsként sodródott a végtelenben.

- Geek 2-est kilőtték, ismétlem...

- Itt Cobra 4-es rámtapadtak, nem tudom lerázni. Valaki segítse... – robbanás hangja hallatszott.

- Itt Echo 3-as, a hátunkba kerültek! Hol vannak a Cobrá...

S a bátor pilóták sorra estek el az ütközetben, nem egy Drák gépet leszedtek ugyan, de nem eleget a felállás megfordításához...

Mindezek alatt az első torpedók elérték célpontjaikat. Először a Tu'riké csapódtak bem alaposan megtépázva az Imperio törzsét s öt hatalmas darabot szakítottak ki belőle. Annak egész jobb oldala lángba borult, a fedélzeten lévő matrózok kétségbeesetten próbáltak elmekülni a lánteger elől.

- 5 találat, komoly károkát szenvedtek – Közölte Malcolm a fejleményeket. - Viszont most jönnek az övé... – az első Drák torpedó épp ekkor csapódott be a hajó törzsébe, kisebb földrengésként megrázva azt. Ezután a többi is követte azt, hatalmas darabokat kitépve a hajó páncéllemezeiből, helyenként letörve azokat. Az egyik kicsivel a jobb felső hangár fölött csapódott be, 3 ágyút és 4 sínágyút széttépve. A következő 3 a hangárokat érte, ezek közül az egyi a tartópilléreket és huzalokat is megsemmisíti.

- Le fog szakadni a jobb felső hangár! – kiáltotta fel Malcolm.

- Evakuálják azt a részt!

Azonban már túl késő, a hőiesen küzdő katonák nem értek ki onnan, amikor az valóságos lángtengerrel borítva szakadt le a hajótestről, a következő torpedó nem sokkal felette robbant s lökeshulláma az alsó hangárnak vágta. A két hatalmas triniumdarab csikororgó hangot adva surlódott egymásnak. Szerencsére a tartóelemek kiállták a próbát, igaz nem egy eltört vagy megrepedt közülük. S a rázkódás miatt az ott maradt vadászgépek is egymásnak ütköztek, nem egy gépészt véres masszává zúzva.

- Kárjelentést! – mondja az admirális Malcolm felé dordulva.

- A jobb felső hangár leszakadt, az alsó súlyosan megsérült. Emellett beszakladt a burkolat legalább 7 fedélzeten. A pajzsok 12%-on. Már nem bírjuk sokáig uram...

- Mi a helyzet velük?

- A pajzsaik 46%-on. Súlyos sérüléseket szenvedtek, de közel sem elget.

- Elindultak! Megpróbálnak mögénk kerülni.

- Ne engedje, tartsuk a sebességüket.

A két kolosszus lasan körözni kezdett egymás mellett miközben pokoli tüzet zúdítottak egymásra. Sorra záporoztak a torpedók, az ágyúk robbanó töltetei és a zöldes plazmalövedékek. Köztük pedig a vadászok vívták ádáz harcukat, a Hellcetek lassan elérik célpontjaikat.

Közben az oldalsó részen a tüzérek éppen egy újabb ágyúlövedéket töltöttek be, amikor az egyik torpedó egyenesen beléjük csapódott. A becsapódást követő robbanásban szinte mindannyian életüket vesztették. A túlélőket a vákum szippantotta ki az ürbe, ahol kegyetlen fagyhalál várt rájuk. Maga a töltet is berobbant, amely láncreakciót idézett elő mintegy 62 négyzetmétert kitépve a hajótestből. A rázkódás azonnal a földhöz vágott mindenkit, aki nem ült vagy fogódzkodott elég erősen.

- Elszállt a pajzs generátor, nincs pajzsunk!

- Akkor itt a vége... – egyenesedett fel Zsukov, most már vert helyzetben vannak.

Azonban nem számolt a Hellcetekkel, amelyek elérték a hatalmas hajó hatóműveit. Ha Echo 1-es terve beválik, a másodlagos robbanások működésképtelenné teszik majd a hajót.

- Itt Echo 11-es megkezdem a rárepülést.

- Vettem Echo 11, veletek tartok – közölte velük Echo 4. Közben Echo 1 is csatlakozott hozzájuk, őket amegmaradt 5 Cobra gép kísérte.

- Lőtávba érünk 3... 2... 1... Indítom – majd Simon meghúzta a ravaszt és a hatalmas torpedó már repült is célpontja felé, centiméterekre elhúzva előtte. – Nem talált. Ismétlem, a célpont sértetlen.

- Ezt hogy tudad eltéveszteni? – kérdezte tőle John már-már felháborodva.

- Nos, úgy tűnik mégis te vagy a jobb pilóta.

Ahogy beszéltek ellenséges vadászok rontottak közéjük. Echo 11 visszavonulót fújt, miköben próbálta valahogy fedezni a másik két Hellcatet. Azonban Echo 6-ost rövidesen kilőtték, Echo 1-es pedig megsérült.

- Itt Echo 1-es, nem tudom lerázni őket, kilövöm innen a torpedót – Jefferson mehozta a ravaszt és megindította a csomagot. A következő pillanatban az egyik Drák vadász telibe kapta a gépét plazmafegyverével, ezernyi darabra robbantva azt. Így ő nem élhette meg a becsapódás pillanatát.

Ugyanis sikerrel járt. A torpedó berobbantotta a bestia üzemanyagcelláit s az ezt követő robbanás kiszakította annak egyik hatalmas hatóművét a négy közül. Ahogy szép lassan távolodott tőle, a vákum kiszippantotta a rengeteg kétsébeesett matrózt is akiknek szürke, zöld erekkel behálózott teste némán repült ki az ürbe, azonnal halálra fagyva. A másodlagos robbanások tönkretették a hajó energiamagját, így áram nélkül hagyva azt. Sorra álltak le a kolosszus rendszerei, leállt a pajzsgenerátor, a plazmaágyúk, a vetőcsövek, kihunyt a világítás, csődöt mondott a létfenntartás. S megszűnt a vadászokat működtető jel is, azonnali leállásra kényszerítve azokat. Az Imperio és vadászhatalmas fémkoporsókká váltak, ahonnan halára ítélték ezrei próbáltak kétségbeesetten kijutni.

- Uram... leálltak – jelentette ki ledöbbenve Malcolm. Egyszerűen nem érti, hogy mi történhetett.

- Hogy érti, hogy leálltak? – kérdezte ugyanabban a döbbenetben, még sosem látott ilyet.

- Egyszerűen leálltak. Leállt a pajzsuk, fegyvereik, létfenntartásuk... minden. Még a vadászaik is.

Zsukov arcán hirtelen az öröm jelei mutatkoztak egy minimális mosoly formájában. S didalittasan, már-már csillogó szemekkel adta ki a parancsot.

- Lőjék szét őket! Ideje befejezni ezt a harcot.

- Igenis uram – Jelentette ki Malcolm, büszkén, a győzelem mámorát érezve.

A Korolev pusztító sortüzet indított a már halott Imperiora. Egyre nagyobb és nagyobb darabokat kiszagatva belőle. Mivel már egy szikra energia sem maradt benne, elmaradt a robbanás és csak lángoló romhalmazként hagyták hátra. Nemsokkal később hívás érkezett a karbantartóktól egyenesen a rögtönzött hídra.

- Admirális úr, befejeztük a javításokat. Most már tovább mehetünk.

- Szép munka volt uraim. Elismerésem mindannyiuknak – felelte Zsukov.

- Leonnak köszönje, ő jött rá a fő problémára, nélküle még most se jutottunk volna semmirre. Viszont Rodriguez lelécelt, nem tudjuk hol lehet.

- Nemsokára utánaküldök pár embert – majd intett az adás megszakítására. – Malcolm, hogy állunk?

- Ugyan győztünk, de hatalmas áldozatot hoztunk érte. A hajót most már csak a jóindulat tartja egyben. Nincs pajzsunk, 2 hangár működik a négyből. A hagyományos hajtóművek fele oda, a fegyverek 70%-a nem működőképes. A legénység most már csak negyede az eredetinek, nemsokára kísértethajóként végezzük. Alig maradt vadászgépünk és mindössze 18 pilótánk.

- Legalább még élünk. Induljunk tovább Grovespringre! – adta ki a parancsot, ezúttal kényelmesen hátradőlve székében.

- De uram, pajzsok nélkül a hajó valósággal szétszaggatja magát.

- Viszont muszáj eljutnunk oda, és már nem igen lesznek pajzsaink. Szóval muszáj megkockáztatnunk.

- Ahogy akarja uram. – felelte Malcolm, majd belépnek a hipertérbe. A Starfury osztály tervezői gyakorlatilag minden ehetőségre felkészítették szörnyüket, ezt az egyet kivéve. Amint beléptek az ablakba heves rázkódás rázta meg hajótestet, ezek másdpercről másodpercre erősebbé váltak. Már a harmadik percnél elkezdtek leszakadni az első apró darabkák és a már kiálló páncéllemezek. A legénység tajai látták ahogy apró izzó fémdarabok suhantak el az ablakok mellett. Nemsokára az egész hajótest nyikorogni kezdett és repedések kezdtek kúszni az illesztések mentén.

- Mennyi idő még? – tette fel a kérdést pár perc eltelte után, amikor is a rázkódás már szinte elviselhetetlenné vált.

- Fél perc. Addig is kapasz... – ekkor egy éles nyikorgás hallatszott, amelyet szinte azonnal egy reccsenés követett. A hajót egy valóságos földrengés rázta meg. Azonnal kigyulladtak a vészjelzők, megszólaltak a riasztó berendezések. Malcolm legrosszabb félelme vált valóra Zsukov tervével kapcsolatban. – Felszakadt a burkolat a C-től az I fedélzetig. Ketté fog törni a hajótest! – ennek hallatára mindenki megrémült, azonnal belecsimpaszkodtak valamibe, s felkészültek a legrosszabra.

- Gyerünk kislány, meg tudod csinálni... – suttogta Zsukov alig hallhatóan. A szívéhez nőtt már a hajó a hosszú évek alatt, mint ahogy minden kapitányhoz a sajátja.

Szerencsére elmaradt a katasztrófa. A Korolev egyben megérkezett Grovespringre, közben kis izzó trimiumdarabok ezrei váltak le róla és suhantak el annak megmaradt burkolata mellett. A repedésből viszont legalább tízszer ekkorák váltak le hatalmasra szélesítve a nyílást.

- Megérkeztünk – Jelentette ki Malcolm határozottan, és rendkívüli örömmel a hangszínében. Azonban amint rápillantott a radarképernyőre, azonnal eltűnt mosolya az arcáról.

Zsukov az eltelt időben elég jól megismerte első tisztét ahhoz, hogy tudja mit jelent ezen arckifejezése. – Hányan?

- 1 csatahajó, 3 nehéz cirkáló és 15 korvett.

Szerencsére viszonylag messze voltak tőlük, éppen a kolóniát bombázták. Annak pajzsai ugyan jól bírták a rá zúdított plazmaesőt, de 4 erősebb hajóról indított torpedók könnyedén átmentek rajtuk és porig rombolták az egykor fényűző metropolisokat. Maga a látvány leírhatatlan volt, az egykor zöldellő bolygó felszínén lévő városok lángokban álltak, izzó narancssárga foltokként feltűnve annak felszínén. A védők lövegeit és hajóit már napokkal ezelőtt semlegesítették s a Birodalmi Flotta a veszteségek miatt kénytelen volt feladni a kolóniát, Zsukov maradt az egyetlen remény számukra. Rövidesen 5 korvett vált ki a formációból és indult meg a Korolev felé.

- Nos, akkor elérkezett az utunk vége. Mennyi időnk van még?

- 12 perc, szerencsére a naprendszer szélén léptünk ki a további károk minimalizálása végett.

- Hívják Grovespringet! Legalább az üzenetet adjuk át.

Malcolm rövidesen kapcsolta a kolóniát, ahol még szerencsére képesek voltak fogadni az adást és egyenesen a választott kormányzójához, Terry Brownhoz továbbították azt.

- Zsukov admirális, már épp a legjobbkor érkezett. Kérem mondja, hogy jó hírei vannak. Ugye küldenek erősítést? – kérdezte tőle kétségbeesetten, már a megadást fontolgatva.

- Figyelj Terry, most nincs időnk erre. Amit most mondani fogok továbbítanom kell minden egyes kolóniára ezért szükségem lesz a zárlat feloldási kódjára.

- Rendben, a kód 11472-5623-5389. Amint beütöttétek...

Zsukov nem várta meg, hogy Brown befejezze a mondandóját. Azonnal kiadta a parancsot a tárcsázásra, miközben a korvettek egyre közlebb értek. A kód helyesnek bizonyult és sikerült egyidejűleg minden egyes kaput tárcsázniuk galaxis szerte. Megnylt a Föld kapuja a Chayene-hegy gyomrában, a Mainsfield tágas termőföldein lévő, a Kirksville égi vulkánján álló és a Grovespring romjai közt heverő is.

Eközben Washington romvárosában egy utolsó ülést tartott a nagytanács:

- Akkor eldöntött, a szavazás eredménye képpen a feltétel nélküli megadást választjuk – Jelentette be Trueman elkeseredetten, akárcsak az ott lévők miközben újabb és újabb becsapódások rázták meg a komoly szerkezeti kárkoat elszenvedett épületet.

- Nem tehetünk mást. Ekkora túlerő ellen nincs esélyünk, még O’Neill admirális is magára hagyott minket... – tette hozzá Kirksville képviselője, most már megtört emberként, a nem sokkal ezelőtti eseményekre utalva. Amikor is O’Neill visszavonulót fűjt a Föld körül tömörülő Birodalmi Flottával mielőtt teljesen megsemmisíthették volna.

- Bejövő főregjázat! – Szólt közbe az egyik biztonsági tiszt, a bent lévők legnagyobb meglepetésére. – Ezt hallaniuk kell! – majd a megfelelő gombok lenyomása után Zsukov holgramja jelent meg a tanácsterem közepén.

- Itt Zsukov admirális beszél a Birodalmi Flotta főparancsnoka. A Torpedók pajzsmódulátorokkal jutnak át az enegiamezőinken. Ha megváltoztatják a pajzsok frekvenciáját már könnyedén elhárítják azokat. Ismétlem! Változtassák meg a pajzsok frekvenciáját!

A tanács nem meglepő módon lefűjta a megadást, a kolóniák mind megváltoztatatták a frekvenciákat és remekül bevált a terv. A torpedók sorra robbantak szét a pajzsokon és Birodalomszerte felcsillant a remény a túlélésre. Eközben a Korolev ismét szembe nézett végzetével:

- Működött uram! A torpedókat felfogják a pajzsok – közölte Riley vegyes érzelmekkel, hiszen az 5 korvett már csak másfél percre volt a lőtávól.

- De vajon meddig tartanak majd ki? – tette fel a következő nagy kérdést. – Gyerünk Zack... Biztos gondoltál erre is...

- Fél perc és lőtávban vannak. Nem tudjuk feltartani őket.

- Tudom Malcolm... tudom.

Ekkor azonban nem várt esemény történt. Egy újabb Starfury tűnt fel a már harcképtelen Korolev mellett. Nem sokkal a bal oldalán állt meg és kiterjesztette rá pajzsmezejét.

- Korolev, itt a T. S. Demolisher. Hallanak minket odaát? – Kérdezte tőlük O’Neill újdonsült zászlóshajójáról.

- Kristály tisztán Zack, már éppen ideje volt – válaszolta megkönnyebbülve, már a rádió hangjából is felismeri barátját. - Nem leszünk kevesen egy kicsit? Ha nem látnád egy egész hadiflotta van itt.

- Csak figyelj a showt – vágta rá magabiztosan.

Egy szempillantáson belül 6 BC-304-es és 2 romboló lépett ki a hipertérből, közvetlenül a bolygó védőmezeje alatt és ez nem csak itt történt így. O’Neill valóban számított erre és ellentámadást indított a megmaradt flottával. Mivel így nem tudnak kárt tenni bennük, Körtis kénytelen volt visszavonulót fűjni, így hőseink is megmenekültek.

Ezt a napot birodalomszerte hosszas gyász kísérte annak hátralévő idejében, Zsukovot nemzeti hőssé nyilvánították tetteiért és a tanács éppen hálálkodott neki, miután a Demolisher pajzsmezőjében haladva beértek az egyik Kirksvillei úrállomásra. Éppen arra, ahol annak idején építették.

- Tetteiért fogadja örök hálánkat admirális – mondja neki Trueman.

- Köszönöm uram! – vágta rá Zsukov katonásan, a hagyományoknak megfelelően. – Mindazonáltal szertném tudni a jelenlegi helyzetet is, ugyanis lemaradtam az előző napok eseményiról.

- Annak ellenére, hogy mementett minket hatalmas árat fizettünk a tévadésünkért. Mostanra a Drákok sikeresen elpusztították a flotta legalább 80%-át. Így durván négyszeres túlerőben vannak. A bolygópajzsoknak köszönhetően patthelyzet alakult ki. Nincsenek elegendően, hogy így gőzhessenek felettünk viszont mi sem mehetünk ki különben túl kevesen maradunk a védelemhez.

- De csak 352 kolónia rendelkezik pajzsokkal. Mi lesz a többivel?

- Nekik végük van, szépen sorjában letarolják őket amíg mi erőt gyűjtünk egy ellentámadásra. Mellesleg sajnos már csak 351 kolónia rendelkezik velük – közölte vele szomorú hangnemben.

- Ki tudná fejteni bővebben? Miért csak 351? – Zsukov ismét tudta a választ a kérdésére, egyedül azt nem tudta, melyik kolóniáról van szó.

- Mainsfield generátorát telibe trafálták a mocskok. Ugyan nem tudták hol van, azonban az egyik torpedó véletlenül oda csapódott. Onnantól kezdve megszakadt velük a kapcsolat. – Zsukov elszörnyedt a hír hallatán, ezúttal sikerült elrejténie ezt a többiek elől.

- *12 milliárd ember... 12 milliárd.* – Ismételtette magában.

Ezzel együtt a civil veszteségek 30 és 50 milliárd közé tehetőek. Miután végeznek a védtelen kolóniákkal a becslések szerint 95-125 közé esik majd. De most már legalább van esélyük visszavágni, van esélyük megfordítani az állást. Esélyük van a győzelemre, Zsukov admirálisnak és félelmet nem ismerő emberinek köszönhetően...

Darth Raven